

MEGAN ȘI PISICA PIERDUTĂ

Un ghid spiritual, o fantomă a unui tigruși o
mamă de speriat!

volumul șase
OWEN JONES

Cuprins

1. SUZANNE DESPRE COMUNICARE
2. MEGAN VEDE AFIȘUL
3. MEGAN ÎL GĂSEȘTE PE SMOKEY
4. REPUTAȚIA LUI MEGAN CREȘTE
5. WACINHINSHA

GLOSAR

Sfârșit

Alte cărți de același autor:

1. SUZANNE DESPRE COMUNICARE

Megan a fost intrigată de prelegerea pe care Wacinhinsha și Dr. Jenkins i-o ținuseră aseară despre comunicare, așa că, la fel ca majoritatea oamenilor, a vrut să vorbească despre ceea ce era cel mai important în mintea ei.

– Mamă, ce părere ai despre comunicare?

– Poftim? Comunicarea? La telefon, vreți să spui? Nu știu prea multe despre telefoanele mobile, draga mea.

– Nu, nu mă refer la telefoanele mobile în sine, ci doar la discuții, la limbajul trupului... Chestii de genul acesta.

– Doar n-o să începi iar cu prostiile alea despre aure, nu-i așa?

– Nu, nu dacă nu vrei, dar și asta este o formă de comunicare, ca limbajul trupului, intonația și dispoziția. Toate acestea fac parte din comunicare, la fel ca vorbirea. De fapt, s-ar putea să fie chiar mai de încredere decât vorbirea, pentru că oamenii pot spune minciuni și își pot ascunde foarte ușor adevăratele sentimente, dar nu pot ascunde ceea ce nu pot controla.

– E posibil, dar eu nu cred în aure, în lumini stupide, în fantome și alte chestii.

Era primul caz în care Megan trebuia să pună în practică ceea ce o învățase Wacinhinsha în compania unui mincinos desăvârșit. Megan putea vedea prin aura mamei sale că aceasta spunea minciuni, dar mai era și altceva. Nu mințea pentru a fi răutăcioasă, se mințea pe sine pentru că îi era teamă să recunoască în fața ei însăși că astfel de lucruri existau, în ciuda faptului că știa că există, pentru că și ea avusese o experiență directă cu ele, dar fusese „speriată” de mama ei cu treizeci și ceva de ani în urmă.

Megan a privit cum culorile se învăteau și se schimbau în aura mamei sale, în timp ce emoțiile ei pâlpâiau de la griul fricii la verdele înțelegerii, toate scrise pe galben-auriul iubirii pentru fiica ei. Megan a putut simți, dar și vedea, confuzia din mama ei și a știut instantaneu că Wacinhinsha îi

spusese din nou adevărul, nu că ar fi existat vreodată vreo îndoială în mintea ei cu privire la asta, deoarece nu-i spusese niciodată până atunci ceva care să nu fie real, în timp ce mama ei o mințea atât de evident acum.

Wacinhinsha avusese dreptate când spusese că mulți oameni ar putea dori să oprească acest „dar” al vederii secunde, pentru că nu era ușor să știi că mama ta era o mincinoasă chiar și față de propria fiică. Nu era deloc un sentiment plăcut și îi era atât de greu să nu-și judece mama înarmată cu această cunoaștere de necontestat. Cu toate acestea, fusese una dintre primele lecții ale lui Wacinhinsha, aceea de a nu judeca oamenii, pentru că toată lumea duce o luptă interioară, despre care observatorul nu știe nimic. Sensibilii puteau vedea bătălia care făcea ravagii, așa cum o vedea și Megan acum, dar nu știau întotdeauna despre ce era vorba.

În acest caz, Megan știa, dar faptul că știa nu a ajutat-o. Încă o durea faptul că mama ei ar fi încercat de bunăvoie să o înșele într-o chestiune care știa că era atât de importantă pentru ea și pentru care fusese chiar condamnată la ore de frică în beznă înfricoșătoarei pivnițe cu cărbuni.

Megan s-a uitat la Grrr, care zăcea la picioarele ei și a zâmbit. Grrr și-a lins botul și și-a legănat coada în propria manifestare de emoții amestecate, care erau ele însele reacția ei la emoțiile amestecate ale prietenei sale, Megan, de dragoste și dezamăgire față de mama ei. Știa că acest lucru va face parte din tiparul relației lor pentru tot restul vieții, ceea ce era deprimant, dar a făcut-o să înțeleagă importanța de a nu-i judeca pe ceilalți, căci dacă îi judeca pe toți și punea concluziile la inimă, atunci viața ei va fi plină de singurătate și dezamăgire.

Prin urmare, a nu judeca era un mijloc de autoprotecție, o armură, nu un semn de slăbiciune.

– Megan, Megan! Asculți vreun cuvânt din ce spun? Trezește-te, trezește-te!

– Îmi pare rău, mamă, eram la kilometri distanță, ce spuneai?

– Spuneam că nu cred în aure, dar voiam să spun că eu cred că limbajul corpului este foarte important. Mi s-a părut fascinantă cartea lui Desmond Morris pe această temă, *Maimuța goală*. Ea explică cât de multe informații despre ceea ce gândim transmitem prin limbajul corpului nostru fără să fim

conștienți de asta. De când am citit acea carte, m-am antrenat să nu mă dau de gol cu nimic. Îți recomand să o citești.

– Cu siguranță, mamă, prin faptul că nu te comporti „normal” sau natural, dai de înțeles că încerci să ascunzi ceva. Prin urmare, se poate presupune că ai primit o anumită educație pe această temă. S-ar putea presupune, de asemenea, că nu ai studiat subiectul la universitate, din cauza vârstei tale, așa că ar fi o presupunere bună că ai citit o carte despre asta și, dacă studiul lui Desmond Morris este cel mai bun, o persoană isteasă ar putea presupune că încerci să nu-ți dai de gol adevăratele tale sentimente, așa cum obișnuiai să faci înainte de a citi cartea, care cel mai probabil ar fi fost *Maimuța goală* a lui Desmond Morris.

– Asta e ca și cum ai spune „Sunt un mincinos experimentat, feriți-vă de mine și de tot ce spun!”.

– Nu face pe deșteapta! Bineînțeles că nimeni nu va crede asta, cu excepția ta, domnișoară „Le-știi-pe-toate”.

Megan a privit cum luminile clipeau și se schimbau în jurul mamei sale, dezvăluindu-i furia, jena, enervarea și frustrarea, toate acestea ascunzându-i destul de bine dragostea.

– Mai ai cartea lui Desmond Morris, mamă?

– Da, e pe raftul de cărți din dormitorul nostru. Vrei să o împrumuți?

– Da, te rog, dacă nu te deranjează. Cred că mi s-ar părea foarte interesantă.

Suzanne a urcat la etaj, a adus cartea, s-a așezat pe canapea lângă Megan, a pus cartea pe masă și a deschis-o la o pagină aparent la întâmplare.

– Uită-te aici, de exemplu. Dacă vorbești cu cineva și pupilele ochilor i se măresc, știi destul de sigur că te place. Același lucru este valabil și dacă se joacă cu părul în timp ce vorbește cu tine sau pur și simplu îndreaptă un picior spre tine.

– Așadar, dacă te afli într-o cameră, privești oamenii stând în picioare și vorbind și vei afla multe despre cine pe cine place.

– Mmm, foarte interesant, mamă. Pot să mă duc acum în camera mea și să încep să o citesc?

– Da, bineînțeles, oricum ar trebui să mă ocup de cina tatălui tău. Este în cuptor, dar mai sunt multe de făcut și nu se va pregăti singură. Coboară când îl auzi pe tatăl tău intrând și te rog să cobori în liniște.

Megan s-a ridicat, și-a sărutat mama și a plecat cu Grrr lângă ea. Poate că a promis că va coborî în liniște, dar a alergat făcând zgomotul obișnuit care o enerva atât de mult pe Suzanne, dar pe care nu-l făcea niciodată intenționat.

Megan și Grrr au sărit simultan pe pat, dar numai greutatea lui Megan s-a înregistrat pe tavanul de deasupra mamei sale. Suzanne s-a uitat în sus și a strâns din buze.

Megan a citit cartea cu entuziasm, dar nu pentru că dorea să-și ascundă propriile sentimente, ci pentru că dorea să folosească descoperirile lui Desmond Morris împreună cu propriile observații ale aerei în aceleași condiții, pentru că aceasta o va învăța ce vedea în aură, îi va confirma propriile sentimente sau îi va oferi explicații alternative. Pe scurt, era entuziasmată pentru că această carte ar putea fi cheia pentru a explica schimbarea culorilor pe care o căuta de atâta timp. Abia aștepta să meargă la școală a doua zi pentru a testa unele dintre lucrurile pe care le citise în carte.

Simțea că s-ar putea afla în fața unui nou capitol din viața ei, un salt în iluminare. Megan s-a uitat la Grrr și i-a spus:

– Ce părere ai, fată, carte bună sau nu?

Grrr s-a uitat înapoi, și-a lins botul, și-a lăsat urechile pe spate și apoi a căscat larg.

Păcat că în carte nu era un capitol despre pisici, se gândi ea, apoi Grrr se ridică și trecu prin perete.

– Deci, asta crezi despre posibila cea mai educativă carte pe care am citit-o vreodată? a glumit ea în timp ce vârful cozii lui Grrr își urmărea stăpâna, în primul etaj al spațiului exterior deschis.

∞

Când s-a dus la școală a doua zi, într-o zi de vineri, Megan citise introducerea cărții și câteva capitole la întâmplare, deoarece nu i se părea

că a fost citită secvențial, din scoarță în scoarță. Capitolele despre prietenie, relațiile de familie și dragoste i se păruseră cele mai interesante, dar nu era ceva neobișnuit, deoarece majoritatea oamenilor le citeau și ei mai întâi.

Ziua a început cu adunarea de dimineață, care a avut loc în una dintre cele câteva religii diferite, prin rotație. S-a uitat la profesorii care stăteau în semicerc pe scenă, iar directorul stătea în mijloc, pe podium, ținând o slujbă pentru religia protestantă. Picioarele învățătoarei ei, doamna Henshaw, erau singurele îndreptate spre el, iar ea avea ochii pironiți pe ceafa lui. Megan nu observase niciodată până atunci culorile roz și roșu care se învârtteau în jurul sânelui ei. Mai era însă și o altă culoare acolo, un verde-oliv închis care curgea în și din roz și roșu. Pentru Megan era evident acum că doamna Henshaw era îndrăgostită de domnul Hughes, directorul școlii, ceea ce nu era o problemă pentru că era văduvă, așa că ce era acel verde-oliv?

Să fie oare vina, se întreba Megan, pentru că domnul Hughes era căsătorit?

Vinovăția sau frustrarea păreau cele mai probabile, s-a gândit că va trebui să se uite în carte pentru a vedea dacă aceste emoții erau exprimate în limbajul corpului. Deocamdată, s-a limitat să studieze limbajul corporal al doamnei Henshaw, pentru a vedea dacă poate observa și alte semne revelatoare pe care le-ar putea căuta mai târziu în ceea ce devenise peste noapte cartea ei preferată din toate timpurile.

Odată ajunsă în clasă, Megan a putut vedea clar că toate culorile iubirii dispăruseră, fiind înlocuite de galben-auriul bunăvoinței, al păcii și al mulțumirii. Era o femeie bună și o profesoară extraordinară, iar Megan nu cunoștea pe nimeni care să conteste acest lucru.

Nu au mai existat șocuri majore în acea zi, dar au existat câteva surprize și o confirmare plăcută, deși nedorită. A văzut cum doi băieți se lărgeau când îi vorbeau în pauză, dar nu bănuise niciodată că o plăceau. Apoi, era John, toată lumea știa că o plăcea, pentru că nu făcea niciun efort să o ascundă, în ciuda tuturor glumelor pe care le primea pentru asta.

Cu toate acestea, în fiecare caz, Megan a putut vedea clar rozul și roșul diferitelor grade de dragoste și nuanțe cărămizii întunecate, ușor furioase, ale poftei, de asemenea în diferite intensități. Aceasta era și o

binecuvântare mixtă, pentru că, deși îi plăcea să știe cine o plăcea, se simțea jenată să știe ce băieți voiau să o vadă goală și ce se gândeau să facă, dacă ar fi fost vreodată atât de norocoși.

Cu cât învăța mai mult de la Wacinhinsha și de la colegii săi învățători, cu atât mai mult își dădea seama că aceștia aveau dreptate și că viața este mult mai mult decât ceea ce se vede cu ochiul liber.

Megan fusese întotdeauna o observatoare a oamenilor, dar în acea zi nu prea făcuse altceva, nici la școală, nici când se plimba cu prietenii ei. Era îngrijorată de faptul că învățarea tradițională ar putea trece pe locul doi în fața noului ei hobby și știa că nu putea permite ca acest lucru să se întâmple câțiva ani. Deocamdată, studiul la școală trebuia să aibă prioritate.

Un lucru pe care îl învățase din observarea oamenilor era că mulți dintre ei se uitau și la ea. Cartea lui Desmond Morris a confirmat acest lucru, deși ea știa de mult timp acest lucru. Când merge și pleca de la școală în uniformă, nu numai băieții se uitau la ea, ci și mulți bărbați, deși poate cel mai jenant moment pentru ea era atunci când juca hochei sau netball în fusta scurtă de gimnastică și în pantalonașii regulamentari de culoare verde închis.

Ochii băieților erau ațintiți asupra ei, dar putea vedea că nu se uitau doar la ea. Se uitau la toate fetele, deși biata Anne, cu coapsele ei groase, primea cea mai puțină atenție. Vedea, de asemenea, că și Anne își dădea seama de acest lucru și că se resimțea, în ciuda faptului că avea o expresie curajoasă. A încercat toate trucurile cele mai grosolane pentru a-i face să o observe, cum ar fi să se aplece de la brâu în loc de genunchi, dar culorile ei arătau frustrare, gelozie și furie când tacticile ei nu funcționau, deși fața părea la fel de jovială ca întotdeauna.

Totuși, fetele frumoase erau în mare parte mincinoase. Când un băiat se holba la picioarele lor, de obicei, se încruntau la el, dar culorile lor străluceau a mândrie și bucurie.

Megan se întreba ce dezvăluiau aura și limbajul corpului despre ea, dar nu avea să știe niciodată cu siguranță, pentru că era singura din univers pe care nu o putea vedea în voie. Acest lucru—și-a dat seama—că era un alt motiv pentru a avea numai gânduri pure.

You've Just Finished your Free Sample

Enjoyed the preview?

Buy: <http://www.ebooks2go.com>